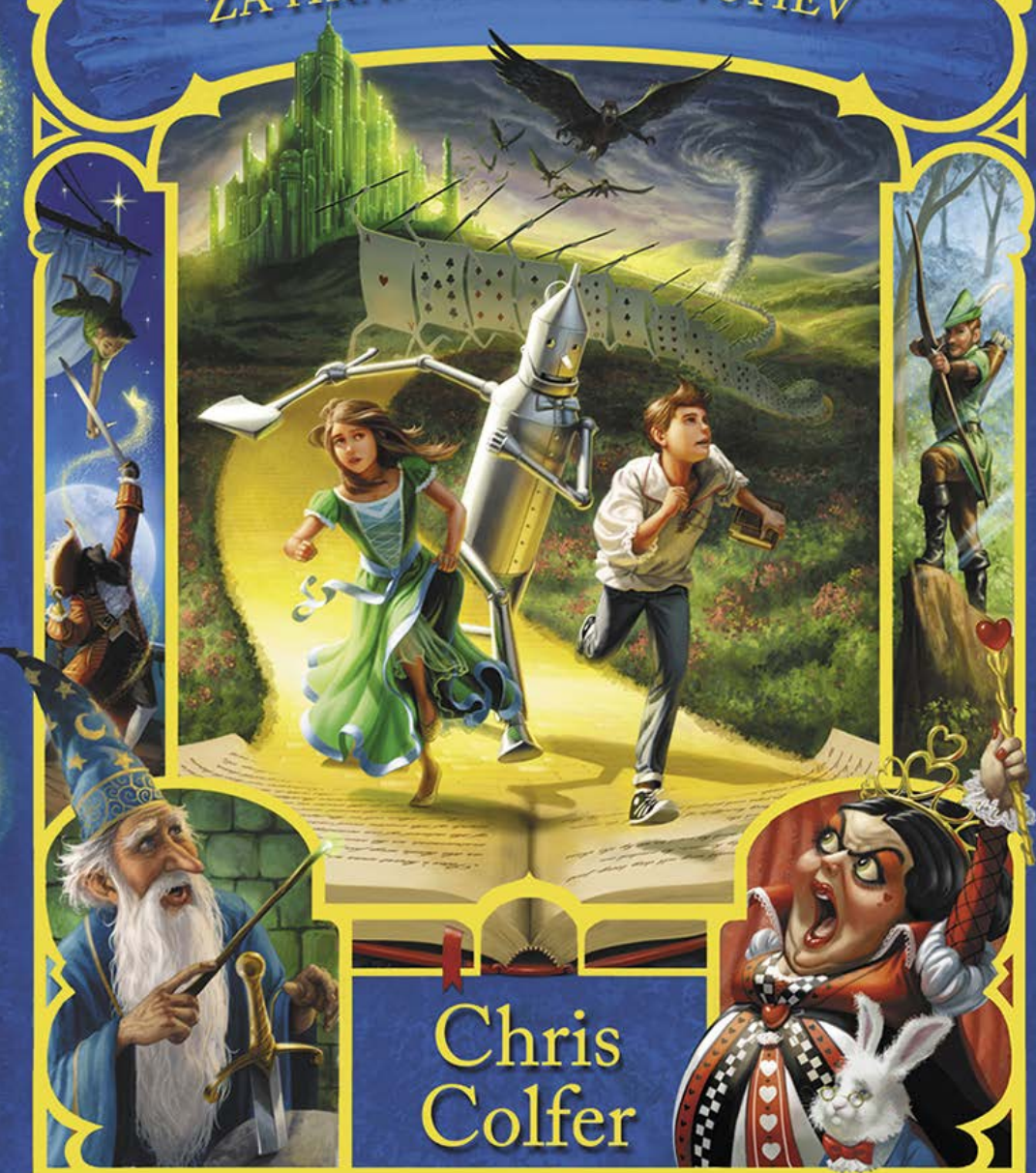

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

ZA HRANICE KRÁĽOVSTIEV

Chris
Colfer

Krajina príbehov 4 – Za hranice kráľovstiev

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Chris Colfer

Krajina príbehov 4 – Za hranice kráľovstiev – e-kniha

Copyright © Albatros Media s. r. o., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Krajina príbehov

ZA HRANICE KRÁĽOVSTIEV

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Venujem rodičom
za to, že ma vždy ľúbili a podporovali.
Nijaká kniha o výchove ich nemohla
pripraviť na moje výstrednosti. Prepáčte,
že som dosekal stolík v obývačke
nindžovskými mečmi. Áno, bol som to ja.

„Knihy sú jedinečne prenosná mágia.“

Stephen King

PROLÓG

DRUHÝ SYN

1845, Kodaň, Dánsko

Hans Christian Andersen sedel v útulnej pracovni vo svojom dome a usilovne písal.

„Vysoko na strome, vyššom než všetky veže v celej krajine, sa vo svojom hniezde prebudil osamelý vtáčik,“ prečítal nahlas prvú vetu svojej najnovšej rozprávky. Tichý škrabot jeho pera stíchol a rozprávkar sa poškrabal na hlave.

„Moment, prečo ten vtáčik vlastne spal?“ položil si otázku. „Prečo sa nezobudil už na úsvite spolu s ostatnými vtákmi? Ak vstane neskôr, bude vyzeráť lenivý, nevychovaný. A ja chcem, aby si ho čitatelia obľúbili.“

Hans pokrkvál pergamenový papier a hodil ho na dlážku, kde sa už váľala hromádka z predchádzajúcich pokusov. Vytiahol si aj nové brko, dúfal, že dlhšie a tmavšie pero mu pomôže oživiť nápady.

„*Vysoko na strome, vyššom než všetky veže v celej krajine, si malý vtáčik vil hniezdo...*“ Opäť sa zastavil. „Nie, ak si vije hniezdo, čitatelia sa zamyslia, či sa chystá zniesť vajička, a potom si povedia, že je to príbeh o slobodnej matke. Cirkev ma obviní, že už zase trúsím narážky na nemravnosť.“

Pokrkvál papier a hodil ho k ostatným.

„*Vysoko na strome, vyššom než všetky veže v celom kráľovstve, hľadal vtáčik v zemi červy...*“ Hans si zakryl oči a zastonal. „Ale kdeže! Čo mi to zišlo na um? Takto sa príbeh začať nedá. Ak vyhlásim, že strom prevyšuje všetky veže, nejaký somár si pomyslí, že porovnávam obyčajný strom s Bohom, a narobí mi problémy.“

Autor vzdychol a šmaril aj tento začiatok na dlážku. Spisovatelia v devätnástom storočí to nemali ľahké.

Stojacie hodiny pri jeho písacom stole odbili šiestu. Hans sa po dlhom čase zdvihol zo stoličky. „Mal by som sa prejsť,“ usúdil.

Vzal si z vešiaka pri dverách kabát aj cylinder a vyšiel z domu. Keď kráčal po ulici, chodci ho bežne spoznávali. Stačilo im zazrieť jeho výrazný nos a vycivenú postavu a vedeli, že je medzi nimi slávny rozprávkár. Hans zdvorilo zdravil klobúkom všetkých zvedavcov, no náhlil sa preč, aby ho neoslovili.

Napokon prišiel na promenádu Langelinie a posadil sa na svoju obľúbenú lavičku. V posledných lúčoch slnka sa pred ním jagali vody prielivu Øresund. Zhlboka sa nadýchol slaného morského vzduchu a po prvý raz za celý deň sa uvoľnil.

Toto miesto mal Hans najradšej, tu sa vedel zbaviť stresu. Keď sa mu v hlave nahromadilo priveľa myšlienok a nedokázal sa

sústrediť alebo keď sa, práve naopak, v jeho predstavivosti nenachádzal ani jediný nápad, stačila krátka prechádzka po promenáde a bolo mu lepšie. Ak mal šťastie, na súši aj na mori našiel inšpiráciu. A občas, keď mal *naozaj* veľké šťastie, si inšpirácia našla *jeho*.

„Zdravím, pán Andersen,“ ozval sa za ním tichý hlas.

Obzrel sa a potešilo ho, že znovu vidí starého priateľa. Vlastne priateľku. Mala na sebe dlhé belasé šaty, ktoré sa jagali ako nočná obloha. Bola veľmi milá a srdečná, no v celom Dánsku ju poznal jedine Hans.

„Drahá Kmotrička víla! Tak rád vás vidím,“ vyhlásil Hans s úsmevom od ucha k uchu.

Kmotrička víla sa posadila k nemu. „Aj ja vás, aj ja vás. Neboli ste doma, tak som si povedala, že vás nájdem tu. No čo, ťažko sa vám dnes večer píše?“

„Žiaľ, máte pravdu,“ vzdychol Hans. „Sú dni, keď cezo mňa prúdia slová ako veľrieka Níl, inokedy som však vyprahnutý sťa Sahara. Obávam sa, že ste ma zastihli uprostred obdobia sucha, ale som si istý, že aj na mňa znovu zaprší.“

„O tom nepochybujem,“ prikývla Kmotrička víla. „Vlastne som vám prišla zablahoželať. Práve sme sa dopyčuli, že vaše rozprávky vydajú aj v iných krajinách. My víly z toho máme obrovskú radosť. Ste šikovný, šírite príbehy o našom svete do celého ľudského sveta. Ďakujeme vám.“

„To ja mám byť za čo vďačný,“ usmial sa Hans. „Keď ste ma ešte ako mládenca našli v tej otrasnej škole v Elsinore, mal som sto chutí navždy prestať s písaním. Príbehy, ktoré ste mi zverili a dovolili šíriť pod vlastným menom, inšpirovali nielen deti, pre ktoré boli určené, ale najmä mňa. Nebyť vás víl, nikdy by som sa znovu neodvážil písať.“

„Pripisujete nám priveľké zásluhy,“ mávla rukou. „Vy ste presne vedeli, ako tie príbehy prispôsobiť svojej dobe – pridali ste do

nich náboženské a etické motívy. Nebyť toho, ľudia by ich možno neprijali. *Škaredé káčatko*, *Snehová kráľovná*, *Malá morská panna* a ďalšie príbehy by boli upadli do zabudnutia. To vy ste im darovali nesmrteľnosť.“

„Keď už o tom hovoríme, ako sa darí rozprávkovému svetu?“ spýtal sa Hans.

„Veľmi dobre,“ odvetila Kmotrička víla. „Prežíva svoj zlatý vek. Moja drahá Popoluška sa vydala za princa Dalibora zo Staťočného kráľovstva. Šípková Ruženka sa konečne prebudila z tej hroznej kliatby. Snehulienka vystriedala na tróne svoju zlú macochu a vládne Severnému kráľovstvu. Od vyhynutia drakov sme nemali toľko dôvodov na oslavy.“

„Ale moja drahá, na to isté som sa vás opýtal pred takmer desiatimi rokmi a vaša odpoveď bola úplne rovnaká,“ krútil hlavou Hans. „Ešte ako dieťa som počúval tie isté rozprávky. Ten váš svet sa asi vôbec nemení.“

„Kiežby!“ rozosmiala sa. „Tento váš svet sa posúva dopredu oveľa rýchlejšie než náš, no som si istá, že jedného dňa si zladia tempo. Neviem ako a prečo, ale určite sa to stane.“

Vychutnávali si pokoj na promenáde. Postarší pár sa prechádzal popri vode. Malý psík naháňal čajky, ktoré boli dvakrát také veľké ako on. Na neďalekej lúke si otec so synmi púšťal šarkana, matka hojdala v náručí novorodenú dcérku. Chlapci sa smiali, keď vietor vynášal šarkana čoraz vyššie.

„Hans?“ ozvala sa po chvíli Kmotrička víla. „Pamätáte si, čo vám v detstve robilo radosť?“

Dlho sa nemusel rozpomätať. „Bol som šťastný na miestach, ako je táto promenáda,“ vyhlásil.

„Prečo?“

„Je to miesto neobmedzených možností,“ vysvetlil. „Hocikedy sa môže objaviť hocikto alebo hocičo. Cez lúku môže prejsť

sprievod, oblohou môže preletieť krdeľ vtákov, čo sa vracajú z teplých krajín, alebo pripláva loď a na nej panovník nejakej vzdialenej ríše. Predpokladám, že každé dieťa sa najviac teší vtedy, keď mu niečo podnecuje predstavivosť.“

„Zaujímavé,“ povedala Kmotrička víla.

Hans jej v očiach čítal, že ju čosi ťaží. A ak mohol súdiť podľa toho, na čo sa opýtala, tipoval, že to súvisí s detstvom.

„Odpusťte,“ nadýchol sa, „ale poznáme sa už dávno a je mi skoro trápne sa na to pýtať... máte deti?“

„Mám,“ usmiala sa. „Mám dvoch synov. Obaja akoby z oka vypadli môjmu nebohému manželovi. John je starší, je to veselé dieťa so zmyslom pre dobrodružstvo. Stále si hľadá nových priateľov a skúma nové miesta. Všetci ho majú radi.“

Kmotrička víla náhle stíchla.

„A čo váš druhý syn?“ nedal pokoj Hans.

Akoby sa zatiahlo nebo, na tvári Kmotričky víly odrazu nebolo ani stopy po radosti. Úsmev jej pohasol, sklopila oči. „Volá sa Lloyd. Od Johna je o pár rokov mladší a... *celkom iný.*“

„Aha,“ prisvedčil Hans. Očividne to pre ňu bola boľavá téma.

„Prepáčte,“ riekla a zhlboka vzdychla. „Som z neho sklamaná a nedokážem to už tajiť. Celý život sa usilujem dávať ľuďom kľúče k ich šťastiu, ale aj keby som sa pretrhla, šťastie vlastného syna odomknúť nedokážem.“

„Ak to správne chápem, prežíva ťažké obdobie?“ Hans nechcel vyzvedať, ale ešte nikdy nevidel Kmotričku vílu takú bezmocnú.

„Áno. Ale nemyslím, že je to len prechodné obdobie,“ odvetila.

Keď to už nahryzla, bolo pre ňu ťažké prestať, našťastie Hans mal chuť počúvať ju. Položil jej ruku na plece a ona sa mu zdôverila.

„Je to asi hrozné, že tak hovorím o vlastnom synovi, ale keď mi zomrel manžel, v Lloydovi sa tuším niečo zlomilo,“ priznala Kmotrička víla. „Akoby spolu s otcom stratil schopnosť tešiť

sa. Naposledy sa usmial hádam ako bábätko. Má rád samotu, neznáša spoločnosť. Málokedy rozpráva, a ak otvorí ústa, nečakajte od neho viac než slovo. Odlišnejší od Johna už ani nemôže byť. Pripadá mi nešťastný a bojím sa, že taký zostane navždy.“

Po líci sa jej skotúlala slza. Kmotrička víla si vytiahla z vrecka na šatách vreckovku a osušila si oči.

„Určite má rád aspoň niečo,“ tíšil ju Hans. „Má nejaké koničky?“

Kmotrička víla sa musela zamyslieť. „Rád číta,“ prikývla. „Vlastne číta stále, najmä literatúru z tohto vášho sveta. To jediné ho zrejme zaujíma, ale nie som si istá, či sa z toho aj *teší*.“

Hans uvažoval. Odjakživa vedel deti zabávať, ale ich náprava nebola jeho silnou stránkou. Predstavil si sám seba na Lloydovom mieste a pátral po niečom, čo by ho rozveselilo.

„Možnože *čítať* nestačí,“ vyhlásil a tvár mu opäť rozjasnil úsmev. „Ak ho zaujímajú knihy, azda by toho konička mohol rozšíriť.“

„Ako to myslíte?“

„Keď som bol ešte začínajúci spisovateľ,“ vysvetľoval Hans, „dánsky kráľ mi venoval peniaze, aby som mohol cestovať po Európe. Precestoval som Škandináviu, potom Taliansko a Švajčiarsko, bol som v Anglicku a vrátil som sa sem. Slovmi neviem opísať, aké to bolo úchvatné, keď som na vlastné oči videl všetky miesta, o ktorých som dovtedy iba čítal. Zázraky, ktoré som tam uzrel, by naozaj nevystihol nijaký opis. Zostal mi z toho v srdci úsmev.“

Kmotrička víla si nebola istá, či ho chápe. „John má tento svet rád, ale Lloyd ani nevyjde z izby, keď ho sem volám.“

Hans zdvihol ukazovák. „Dobre, tak ho pozvite do sveta, ktorý by ho oslovil. Čo keby ste ho zaviedli do príbehu z niektorej knihy, ktorú si obľúbil? To, o čom číta, ho možno zaujíma len tak

napoly, ale keby videl miesta, ktoré sa tam opisujú, určite by sa znovu usmieval.“

Kmotrička víla sa zadívala na more, akoby jej vlny priniesli riešenie dávnej záhady. „Ale čo ak nie som schopná až takých čarov?“ spýtala sa takmer v tranze. „Viem putovať medzi svetmi, ktoré existujú, ale dokážem ich *stvorit*? Ako by som mohla oživiť písané slová?“

Hans sa poobzeral okolo seba, aby to, čo sa jej chystal povedať, nikto nezačul. „Možno nemusíte nič *tvorit*,“ začal. „Čo ak je každý príbeh, ktorý kedy ľudia vyrozprávali, osobitnou ríšou? Čo ak iba čaká, kým ju objavia? Možnože šťastie nie je to jediné, k čomu treba nájsť kľúč.“

Tá myšlienka bola taká vábivá a vzrušujúca, že Kmotrička víla sa jej sily až zľakla. Čo keby dokázala prejsť do hocikákeho príbehu tak jednoducho, ako vstupuje do rozprávkového sveta a do Iného sveta – sveta ľudí? Keby tak mala moc vyrobiť z hocijakej knihy portál?

„Zvečeria sa,“ povedal Hans, lebo obloha nad nimi skutočne tmavla. „Nechcete si so mnou vypiť čaj? Tento rozhovor mi pripomína príbeh, ktorý teraz píšem. Volá sa *Rozprávka o matke*...“

Pozrel vedľa seba, no Kmotrička víla tam už nebola. Zmizla. Hans sa nad jej náhlým odchodom ticho zasmial. Asi jej nasadil chrobáka do hlavy, keď už nevydržala ani chvíľu a musela ten nápad vyskúšať.

Nasledovali týždne, keď mala Kmotrička víla toľko práce ako už dávno nie. Zamkla sa vo svojich komnatách v paláci víl a neodpočinula si od rána do večera. Akoby vytvárala nový recept, hľadala ingrediencie, ktoré by mohla starostlivo skombinovať

a pomocou nich uskutočniť Hansov nápad. Listovala v knihách kúziel, knihách elixírov a knihách zaklínadiel. Študovala čiernu mágiu, bielu mágiu aj dejiny mágie.

Pomaly dávala dohromady výsledok, jeden prvok za druhým, akoby zošívala prikrývku. O svojom postupe si viedla denník a často doň nazerala, aby neurobila dvakrát tú istú chybu. Keď napokon objavila tie správne zložky, zmiešala ich a nechala výslednú zmes dva týždne odpočívať v mesačnom svite. Magický výtvor bol na svete. Naliala ho do malej modrej fľaštičky.

Tak ako pri každom experimente, aj tento musela na niečom – alebo niekom – overiť. Vytiahla z knižnice *Frankensteina* od Mary Shelleyovej a položila knihu na dlážku. Otvorila ju na prvej strane, opatrne tam nakvapkala tri kvapky elixíru, pomaly jednu za druhou.

Len čo sa stránky dotkla aj tretia kvapka, kniha sa rozžiarila ako obrovský reflektor. Vystrelil z nej pás jasnobieleho svetla, a keďže komnata nemala strop, svietil rovno do noci. Videli ho široko-ďaleko okolo paláca.

Kmotrička víla sa nemohla dočkať, kedy zistí, či elixír funguje, a tak zabudla na opatrnosť. Chytila do ruky čarovnú paličku a vkročila rovno do svetla. Už nestála vo svojich komnatách v paláci víl, bola vo svete *slov*.

Všade, kam sa len pozrela, víril okolo nej písaný text, poskakoval, vznášal sa. Kmotrička víla spoznávala odseky z knihy. S úžasom sa dívala, ako sa vinú a rozkonárujú do priestoru. Riadky vytvárali siluety vecí, ktoré opisovali, nadobúdali štruktúru a čoskoro okolo nej stvorili svet.

Stála v tmavom lese plnom zježených ihličnanov. Kniha a svetlo, ktoré z nej vychádzalo, bolo to jediné, čo s ňou do tohto zvláštneho lesa doputovalo. Naklonila sa za svetlo a uvidela na druhej strane svoju komnatu – *ten lúč bol portál!* Len dúfala, že ju odniesol tam, kam chcela.

Oblohu prežiaril blesk a ona sa mykla. Na neďalekom kopci rozoznávala siluetu mohutnej gotickej stavby s niekoľkými vežami. Srdce sa jej pri tom pohľade rozbúchalo.

„*Bodaj ťa!*“ zhíkla. „Tam je zámok doktora Frankenstein! Elixír účinkuje! Vstúpila som do knihy!“

Viac nečakala, vrátila sa pomocou lúča do vlastných komnát. Knihu, stále presvetlenú, zatvorila nohou a svetlo zmizlo. Zväzok vyzeral odrazu celkom bežne.

Kmotrička víla od nadšenia ledva dýchala. Vzala fľaštičku s elixírom a utekala po chodbe do Lloydovej izby. Bola si istá, že správa o tomto vynáleze ho nadchne. Veselo mu zaklopala na dvere.

„Lloyd? Srdiečko?“ zavolala, len čo vošla do synovej izby.

V tej miestnosti vládla taká tma, aká nikde inde v paláci víl nebola. Nečudo, palác bol otvorený, ale Lloyd si izbu chránil rozvešanými plachtami a dekami, aby mal pocit súkromia, takže to tam vyzeralo ako v stane.

Syn Kmotričky víly mal na policičke poháre s malými hlodavcami, plazmi a hmyzom. Tie tvory sa však zúfalo pokúšali uniknúť a vyzerali skôr ako väzni než domáci miláčikovia. Jeho matka zdvihla jednu fľašu a smutne zistila, že v nej zahynul nočný motýľ – ten istý, ktorému jej syn pred troma dňami sľuboval slobodu.

Lloyd sedel na posteli a čítal pri svetle sviečky *Muža v železnej maske*. Bol útlý, tenký, mal však okrúhlu tváričku a husté tmavé vlasy. Nezdvihol pohľad od riadkov, hoci matka sa už posadila k nohám posteľe.

„Pripravila som ti niečo mimoriadne, miláčik,“ povedala Kmotrička víla. „Dost som sa na tom narobila a myslím, že ťa to poteší.“

Lloyd ďalej čítal, mamu si vôbec nevšimol. Vytiahla mu knihu z rúk a prinútila ho, aby jej venoval pozornosť.

„Čo keby som ti povedala, že sa môžeš dostať do svojich obľúbených príbehov?“ podpichla ho a ukázala mu fľaštičku. „Námiešala som veľmi silný elixír. Stačí pár kvapiek a z hoci ktorej tvojej knihy sa stane portál. No nie je to úžasné?! Nechcel by si vidieť všetky svoje obľúbené miesta a postavy na vlastné oči?“

Lloyd potichu spracúval tú informáciu. Kmotrička víla mu na kratučkú chvíľu zazrela v očiach záujem. Srdce sa jej zatrepotalo, lebo dúfala, že mu na tvári svitne úsmev. Ale napokon iba vzdychol. „Cestovanie je strašne únavné, mama,“ vyhlásil a vzal si späť knihu. „Radšej tu zostanem a budem si čítať.“

Nádeje, ktoré si robila, dopadli strmhlav na zem. Ak ho už ani toto nenadchne, tak asi nič.

„Ako chceš,“ vzdychla a vstala. „Ale keby si si to rozmyslel, daj mi, prosím ťa, vedieť.“

Kmotrička víla vedela, že taká smutná nezaspí, nuž sa túlala po palácových chodbách, až prišla k Sieni snov. Otvorila dvere a vošla do nekonečného priestoru, kde sa vznášali tisícky gúľ. Každá predstavovala niečí sen. Kmotrička dúfala, že aspoň *niekomu* sen splní, kým sa odoberie do postele.

Odrazu jej zišla na um fascinujúca myšlienka. Už veľmi dlho iba háda, čo by jej synovi urobilo radosť. No čo ak sa jeho sen vznáša tu, v Sieni snov? Keby doň nazrela, možno by Lloydovi dokázala pomôcť.

Kmotrička víla zdvihla čarovnú paličku, rýchlo ňou zakrúžila. Všetky gule v Sieni snov znehybneli. Len jedna veľká v diaľke sa posúvala ďalej, priletela a pristála jej v dlaniach. Zadívala sa do nej, nedočkavo zisťovala, o čom sníva jej syn.

Vnútri bola hmla, akoby sa tam kúdočila para alebo dym. Len čo sa opar rozplynul, Kmotrička víla ticho vykrikla. Všade, kam sa pozrela, videla skazu. Zámky a paláce sa rozpadávali, dediny

horeli. Zem bola pokrytá mŕtvymi telami všetkých možných tvorov. Bolo to ako koniec sveta.

Uprostred toho chaosu na hromade trosiek stál trón a na ňom sedel Lloyd. Na hlave mal veľkú zlatú korunu. Tvár sa mu krivila do chladného úsmevu, keď pozoroval hrôzu okolo seba. V diaľke zazrela Kmotrička víla ešte niečo a na celom tele pocítila zimomriavky. Bol to čerstvo vykopaný hrob a na náhrobku bolo vyryté jej meno.

Kmotričke víle prišlo zle. Už bolo jasné, že synovi ničím neurobí radosť – jeho najväčší sen bol jej najväčšou nočnou morou. Frankenstein nebol jediný, kto na svet priviedol netvora...

PRVÁ KAPITOLA

ČAROVNÝ NÁPOJ

O byvatelia Trpasličieho lesa vedeli, že ak im je život milý, dnes večer musia zďaleka obísť Potok mŕtveho. Pri každom splne o polnoci sa tam schádzali čarodejnice z lesov a susedných kráľovstiev. Nikoho iného tam nechceli, a ak ich nejaký zvedavec vyrušil, spravili z neho odstrašujúci príklad.

Sám Potok mŕtveho bol zahalený tajomstvom, bolo to teda ideálne miesto na stretnutia čarodejníc. Jeho prúd občas bez varovania a vysvetlenia zmenil smer, začal tiecť do kopca. Vždy keď sa to stalo, na jeho hladine sa vznášali rakvy z neznámeho miesta.

Nikdy sa neprišlo na to, čiie mŕtvolvy sú v rakvách a kto alebo čo ich takto po vode posielal. Popravde, na kladenie otázok nebol

